

Sygn. akt II Ka 83/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2023 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonej o czyny z art. 286 § 1 kk i art. 245 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt II K 296/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 83/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 03 listopada 2022 r. w sprawie II K 296/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>w zakresie czynu z punktu I wyroku:</p> <p>obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 286 § 1 kk poprzez skazanie oskarżonej za przestępstwo oszustwa, podczas gdy z dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych zawartych w punkcie 1.1. formularza uzasadnienia:</p> <p>- nie wynika, aby zachowanie oskarżonej wypełniało znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej</p> <p>- nie wynika, aby oskarżona miała zamiar wprowadzenia w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy taki zamiar nie wynika z żadnego z przeprowadzonych dowodów, a wręcz przeciwnie z wyjaśnień oskarżonej i zeznań pokrzywdzonego złożonych przed</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

sądem wynika, że oskarżona od razu zwróciła otrzymane środki, gdy tylko dowiedziała się, że zostały one faktycznie wpłacone na jej konto przez Ł. W.;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżona miała zamiar wprowadzenia w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy taki zamiar nie wynika z żadnego z przeprowadzonych dowodów, a wręcz przeciwnie z wyjaśnień oskarżonej i zeznań pokrzywdzonego złożonych przed sądem wynika, że oskarżona była przekonana, że nie otrzymała środków od Ł. W., gdyż z historii otrzymanych od Ł. W. środków nie wynikało, aby zapłacił on należności za okres sierpień-listopad 2021, a ponadto oskarżona pod razu zwróciła otrzymane środki, gdy tylko dowiedziała się, że zostały one faktycznie wpłacone na jej konto przez Ł. W.

obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 286 § 1 kk poprzez skazanie oskarżonej za przestępstwo oszustwa, podczas zachowanie oskarżonej nie wypełniło znamion tego przestępstwa, gdyż z opisu czynu wynika, że oskarżona doprowadziła Ł. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem a czynność wykonawczą w postaci wprowadzenia w błąd podjęła wobec Komornika Sądowego, a wedle przepisu art. 286 § 1 kk obie czynności tj. wprowadzenie w błąd i doprowadzenie do niekorzystnego

	<p>rozporządzenia mieniem winno być podjęte wobec tej samej osoby</p> <p>co do czynów z punktu I i II wyroku:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na nieustaleniu, że z dowodów uznanych za wiarygodne tj. z zeznań pokrzywdzonego, jak również z wyjaśnień oskarżonej wynika, że oskarżona naprawiła szkodę w całości zwracając pokrzywdzonemu przekazane przez komornika środki</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegająca na nieuwzględnieniu, że z przeprowadzonych dowodów wynika jasno wynika, że oskarżona naprawiła szkodę w całości zwracając pokrzywdzonemu przekazane przez komornika środki od razu po otrzymaniu informacji, że należności alimentacyjne za sierpień-listopad 2021r., pokrzywdzony faktycznie przelał na jej konto, podczas gdy naprawienie przez oskarżoną szkody jest jedną z głównych dyrektyw wymiaru kary</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegająca na wymierzeniu za oba czyny kar jednostkowych 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy należyte uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości i pozostałych dyrektyw wymiaru kary winno skutkować orzeczeniem kar znacznie łagodniejszych</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- na wstępie należy zaznaczyć, że w celu usystematyzowania zasadniczej części niniejszych wywodów oraz zachowania jej przejrzystości, ze względu na różnorodność zarzutów apelacyjnych oraz niepoprawną formę ich zaprezentowania, Sąd Okręgowy uznał za celowe, by odnieść się do podniesionych postulatów obrońcy z zachowaniem poprawnej metodyki stawiania zarzutów odwoławczych, tj. zaczynając od błędu w ustaleniach faktycznych, a kończąc na rażącej niewspółmierności kary.

- wbrew temu co twierdzi skarżąca, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie,

po dokonaniu uprzedniej, wnikliwej analizy akt w ramach kontroli odwoławczej, uprawnia do postawienia tezy, iż oskarżona w chwili składania wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k. 28) nie tylko obejmowała swoją świadomością, ale chciała wprowadzić komornika sądowego w błąd co do istnienia wymagalnego roszczenia pieniężnego z tytułu zaległych i bieżących świadczeń alimentacyjnych, wiedząc przy tym, że doprowadzi w ten sposób do skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem Ł. W., działając w taki sposób dla osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżona zrealizowała zatem wszystkie elementy strony podmiotowej przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk. W związku otrzymaniem przez komornika informacji od pokrzywdzonego o dokonaniu wpłat należności alimentacyjnych, przesyłając w załączeniu kserokopię potwierdzeń przelewów od pokrzywdzonego, zwrócił się on do oskarżonej

z wezwaniem do potwierdzenia otrzymanych wpłat oraz wskazania aktualnego zadłużenia. Oskarżona w oświadczeniu z 08.12.2021 r. nie ustosunkowała się co do prawdziwości owych dokumentów podnosząc, iż wniosek jest zgodny ze stanem faktycznym, gdyż nie otrzymuje alimentów od sierpnia 2021 r. na dzieci J. i A.. Po kilku dniach dostarczyła do komornika wyciąg z historii rachunku bankowego, na który przelewał środki tytułem alimentów, jednakże nie były w nim widoczne wpłaty od pokrzywdzonego. Należy też podkreślić, że zarówno pod wnioskiem, jak i przed ww. oświadczeniem oskarżona złożyła własnoręczny, osobisty, podpis. Co do zamiaru oskarżonej należy przytoczyć w tym miejscu fragment jej wyjaśnień, które złożyła w toku postępowania przygotowawczego: „Ł. nie płacił tyle alimentów, co ja z nim ustalałam i dlatego poszłam do komornika w Ł. i złożyłam wniosek aby komornik ściągnął z Ł. pieniądze” (k. 132). Nie potrafiła również wytłumaczyć, z jakich względów, w historii rachunku, na które przelewał pieniądze tytułem alimentów pokrzywdzony, nie widniały te wpłaty. Jej relacja była sprzeczna z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym sprawy, pochodzącym ze źródeł osobowych i w szczególności nieosobowych. Ł. W. konsekwentnie i spójnie zeznawał w toku całego postępowania, że dokonywał miesięcznych wpłat alimentów w wysokości 800 zł, a więc w takiej wysokości jaka wynikała z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Łukowie w dniu 04 grudnia 2012 r. (nawet czasami wpłacał więcej, ale to wynikało z jego własnej dobrej woli). Jego relację odzwierciedlała historia rachunku

bankowego pokrzywdzonej (sierpień 2021 r. – wpłata 800 zł - k. 98, wrzesień 2021 r. – wpłata 800 zł - k. 104, październik 2021 r. – wpłata 1000 zł - k. 108, listopad 2021 r. – wpłata 1000 zł - k. 112.

- Sąd Okręgowy nie zgadza się również z stanowiskiem obrońcy dotyczącym braku kompletu znamion czynu z art. 286 § 1 kk przypisanego oskarżonej. Zgadając się z obrońcą, iż wprowadzenie w błąd i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem winno być podjęte do jednej osoby należy stwierdzić, że z opisu czynu przypisanego oskarżonej właśnie takie ustalenie wynika. W opisie tego czynu zawarto stwierdzenie, że oskarżona „umyślnie wprowadziła w błąd Komornika Sądowego”, „w wyniku czego doszło do bezzasadnego wszczęcia postępowania egzekucyjnego (...), w toku którego komornik zajął kwotę 1.225,72 zł na rachunku bankowym (...) prowadzonym na rzecz Ł. W. i następnie przekazał je na rachunek (...) P. W.”. Nie ma zatem wątpliwości, że działanie oskarżonej skierowane było wobec komornika sądowego, który działając w błędzie niekorzystnie rozporządził mieniem Ł. W.. Oceny tej nie zmienia to, że w początkowym fragmencie opisu czynu zawarto stwierdzenie „doprowadziła Ł. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy”. W sposób oczywisty taki skutek w sprawie nastąpił w mieniu pokrzywdzonego.

- Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie aprobuje linię orzecniczą, w której wskazuje się, że droga pochodzenia przestępstwa oszustwa

kończy się z chwilą dokonania przez pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Dlatego korzystność czy też niekorzystność rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później (wyrok SN z 30.08.2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000, nr 9-10, poz. 85). Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, dla oceny czy zostały wypełnione znamiona przestępstwa oszustwa nie ma znaczenia, że oskarżona w późniejszym czasie zwróciła pokrzywdzonemu przelane jej na konto przez komornika środki. Kwestia ta może mieć najwyżej znaczenie przy wymiarze kary. W takich przypadkach sąd może, ale wcale nie musi skorzystać z rozwiązania jakie za sobą niesie art. 295 kk. Nigdy zaś nie może owa okoliczność warunkować odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 kk.

- kończąc ten wątek, ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd meriti na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego są prawidłowe. Z kolei twierdzenia skarżącego, niemające w nim potwierdzenia, stanowiące wyłącznie subiektywny pogląd na niniejszą sprawę nie wystarczają do stwierdzenia o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń.

- co do zarzutu obrazy prawa materialnego: po pierwsze został on błędnie postawiony. Taki zarzut można podnosić wówczas, gdy nie kwestionuje ustaleń faktycznych w sprawie. Po drugie, w sytuacji nieuwzględnienia zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, wobec prawidłowego ustalenia Sądu meriti, iż z dowodów

zgromadzonych w sprawie wynika, że oskarżona wypełniła znamiona czynu przypisanego jej w pkt I zaskarżonego wyroku, zarzut ten nie mógł spotkać się z akceptacją tut. Sądu.

- Sąd Okręgowy w tym miejscu odniesie się do obu jednostkowych kar oraz kary łącznej wymierzonej zaskarżonym wyrokiem. Wpierw należy przypomnieć, że nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 16.11.2021 r., II DOW 15/21, LEX nr 3261440). Pomimo, iż Sąd pominął przy ustalaniu kar jednostkowych oraz kary łącznej faktu zwrócenia przez oskarżoną środków pieniężnych tytułem alimentów przysługujących na dwóch synów, które przelał jej komornik, to okoliczność ta nie mogła mieć wpływu na wysokość wymierzonej kary. Na ich wysokość niewątpliwie zasadniczy wpływ miała wielokrotna uprzednia karalność oskarżonej, w tym trzykrotna za przestępstwo oszustwa, motywacja oskarżonej, wyrażająca się w chęci osiągnięcia większych pieniędzy tytułem alimentów niż wynikających z ugody sądowej, znacznym nasileniu złej woli i sposobie działania w obu czynach. Zatem nie sposób

stwierdzić w świetle tylko tych okoliczności, ażeby kara była rażąco niewspółmierna. Należy zauważyć, że oskarżona w przeszłości korzystała z dobrodziejstwa instytucji przewidzianej w art. 37a kk, jednakże nie powstrzymało to jej od popełnienia kolejnych czynów zabronionych prawem. Sąd Okręgowy nie stwierdził również, aby kara łączna cechowała się rażąco niewspółmiernością. Przedmiotem niniejszego postępowania są dwa czyny, skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, jeżeli zważyć na uprzednio wskazane okoliczności sprawy, kara łączna w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, a więc bardziej zbliżona do dolnej granicy, niż górnej, w jakiej mógł poruszać się Sąd Rejonowy, gdyż mógł orzec karę łączną w wymiarze od 7 miesięcy do 12 miesięcy pozbawienia wolności, nie jest karą rażąco niewspółmierną. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy okolicznościach niniejszej sprawy nie byłoby zasadne. Reasumując, zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączną są sprawiedliwe. Postulowane przez skarżącego łagodniejsze kary nie byłyby dostosowane do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, a także nie doprowadziłyby do osiągnięcia celów zakładanych przez ustawę karną. W efekcie oczekiwana przez obrońcę sankcja karna nie wyrobiłoby w oskarżonej poczucia poszanowania prawa, a nawet zachęcałaby do podejmowania kolejnych działań sprzecznych z prawem; również nie czyniłaby społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej w akcie oskarżenia czynów,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>w zakresie czynu z punktu II wyroku:</p> <p>obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 190 § 1 kk poprzez skazanie oskarżonej za przestępstwo polegające na kierowaniu do pokrzywdzonego gróźb karalnych pobicia, podczas gdy z dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych nie wynika, aby pokrzywdzony obawiał się, że kierowane do niej groźby mogą zostać spełnione;</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że to oskarżona groziła Ł. W. uszkodzeniem ciała (połamaniem nóg), podczas gdy z przesyłanych przez nią wiadomości wynika, że groźby takiej dokonał partner P. W., a ona sama jedynie poinformowała</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pokrzywdzonego o tym, że groził jej partner;</p> <p>co do obu czynów z punktu I i II wyroku:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na nieustaleniu, że z dowodów uznanych za wiarygodne tj. z zeznań pokrzywdzonego, jak również z wyjaśnień oskarżonej wynika, że oskarżona naprawiła szkodę w całości zwracając pokrzywdzonemu przekazane przez komornika środki</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegająca na nieuwzględnieniu, że z przeprowadzonych dowodów wynika jasno wynika, że oskarżona naprawiła szkodę w całości zwracając pokrzywdzonemu przekazane przez komornika środki od razu po otrzymaniu informacji, że należności alimentacyjne za sierpień- listopad 2021 r. pokrzywdzony faktycznie przelał na jej konto, podczas gdy naprawienie przez oskarżoną szkody jest jedną z głównych dyrektyw wymiaru kary</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegająca na wymierzeniu za oba czyny kar jednostkowych 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy należyte uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości i pozostałych dyrektyw wymiaru kary winno skutkować orzeczeniem kar znacznie łagodniejszych</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu sprawstwa oskarżonej w sytuacji gdy oskarżona jedynie „poinformowała” pokrzywdzonego o tym, że jej partner mu groził należy stwierdzić, że okoliczności wysłania tej wiadomości sms przez oskarżoną do pokrzywdzonego oraz sama treść wiadomości wskazuje, że groźba została skierowana przez oskarżoną. Z kolejnych wiadomości wysyłanych przez oskarżoną wynika, że przesyłając te wiadomości chciała wyrzucić presję oraz wziąć odwet za działanie pokrzywdzonego związane z zawiadomieniem przez niego o popełnieniu przez oskarżoną czynu z art. 286 kk. Sformułowania „żałosny jesteś”, „za nękanie psychiczne też Ci zrobię sprawę”, „pójdiesz siedzieć” wpisują się w treść ocenianych dwóch wiadomości: „mój facet powiedział, że polskie Ci kości” „Polamie”. Wbrew sugestiom obrońcy, oskarżona nie działała w celu ostrzeżenia pokrzywdzonego o potencjalnym niebezpieczeństwie grożącym mu ze strony partnera, lecz zamierzała wyrzucić na nim pisząc o tym, że pokrzywdzony zostanie pobity przez jej konkubenta. Znamienne nadto w sprawie jest to, że obrona nie dążyła do przesłuchania tego mężczyzny w charakterze świadka w celu ustalenia czy taka rozmowa pomiędzy nim a oskarżoną miała miejsce. Zdaniem Sądu Okręgowego wskazuje to na to, że była to jednostronna deklaracja oskarżonej nie mająca wcześniejszego uzasadnienia w rozmowach oskarżonej z nieustalonym mężczyzną.

- dalej należy stwierdzić, że przestępstwo z art. 245 kk

jest przestępstwem formalnym z działania co oznacza, że jest dokonane niezależnie od tego, czy zachowanie sprawcy wywołało zamierzony skutek, a więc czy wywarło wpływ na osoby, wskazane w tym przepisie. Przestępstwo jest popełnione z chwilą podjęcia działania i dotarcia groźby do osoby wymienionej w art. 245 kk. Bezpornym jest, że takie działanie podjęła oskarżona, jak również, że treści wiadomości, w tym zawierające groźbę dotarły do pokrzywdzonego. Ów przepis posługuje się znamieniem groźby bezprawnej, która nie zawiera wyrażonego wprost wymagania, aby każde z wymienionych zachowań wywołało w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby (postanowienie SN z 27.03.2014 r., I KZP 2/14, OSNKW 2014, nr 7, poz. 53, postanowienie SN z 14.09.2017 r., I KZP 7/17, OSNKW 2017, nr 11, poz. 63). W związku z tym ustalenie czy faktycznie Ł. W. obawiał się spełnienia groźby czy też nie, było irrelewantne w kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonej za czyn z art. 245 kk. Niewątpliwym jednak jest, że owe inkryminowane zachowanie, którego wina została przypisana oskarżonej w pkt II zaskarżonego wyroku mogło w potencjalny sposób zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Konkludując, zatem wobec prawidłowego ustalenia Sądu meriti, iż z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że oskarżona wypełniła znamiona czynu przypisanego jej w pkt II zaskarżonego wyroku, zarzut ten nie mógł liczyć na aprobatę tut. Sądu.

<p>- Sąd Rejonowy nie skazał w pkt II zaskarżonego wyroku oskarżonej za czyn z art. 190 kk, a za czyn z art. 245 kk, co stanowi o bezzasadności podniesionego zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej.</p> <p>- co do pozostałych zarzutów, Sąd Okręgowy odsyła do rubryki 3.1. w której zostały wskazane powody uznania ich niezasadności.</p>		
Wniosek		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej w akcie oskarżenia czynów,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>cały wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 03 listopada 2022 r. w sprawie II K 296/22</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonej okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżona ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonej takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (opłata w kwocie 180 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana